

ד' סיון תשפ"ה

שנה ז' | גליון מס' 272

פניות והודעות למערכת:

ניתן להשאיר בקו 'בני בינה'
טל': 03-3064100 שלוחה 6.

לתרומות ולהנצחה בעלון:

דרך עמדות נדרים פלוס: 'בני בינה' -
ארגון בני בינה לילדי בני התורה
או בטל' 055-6705847

בפיקוח
רבנים ומחנכים
שליט"א

בינו נא זאת

"אני מרחם עליהם. סתם מעבירים את היום ולא יודעים מה מפסידים"

לקר. והוא הביא פסוק בישעיהו (מ ט) שכתוב שם 'כל-גיא ינשא, וכל-הר וגבעה ייפלו'. רואים מפרש שגיא זה גמון, ודוקא לכן, לעתיד לבוא זה ינשא לגבה, כי קעת הוא היה שפל וענו. ואם כן, כך הוא אמר, פנורא גם אני ענו ולא גאונתו. הלאה, ולכן אני לא צריך לשנות את השם, ואם בכל זאת אני רוצה, אפשר, בגלל שזה שם חדש שלא נהגו לקרוא בו במשך הדורות הקודמים, וזה דבר חדש שנתחדש בשנים האחרונות, וזכותם של עם ישראל שנגאלו ממצרים, הוא בזכות שלא שנו שם, ויזכור ששם גיא כן נקרא שנו השם. הרב הציע שאוכל לבחור אולי את השם **גבריאל** כי יש בזה את כל האותיות של גיא, או אולי להקרא בשם **גד**, כי זה שם של אחד השבטים וזה מורה על מזל טוב. מיד התלהבתי מהשם הזה, גד, זה קצר ונקט 'יתר דומה לשם שלי מאשר גבריאל. ראש הושיבה אמר לי שהוא גם בקש ברכה בשבילי, והרב ברוך שאנקה להיות תלמיד חכם. **אמן**, **אמן**! איזו זכות, איזו התרגשות. למחרת, קראו לי לתורה בשם החדש **גד**, כך שמהיום תדע שאני כבר לא גיא [אני כן רוצה להיות שפל וענו כמו גיא], קעת החברים כבר קוראים לי גד. [זה לא משהו חדש אצלנו בשיבה, הרבה החליפו שמות שלא התאים להם כבר. למשל נמרוד החליף למרדכי].

קעת אני מתכוון לחג השבועות, הרב אמר לנו שיש מקומות מיוחדים בתפילה ששם אפשר לבקש לזכות לתורה, למשל בברכת 'אהבה רבה' או 'אהבת עולם', וגם בברכת 'אתה חונן' בתפילת העמידה, וגם בסוף התפילה. ואני באמת מבקש ומתחנן. לפעמים הסדור שלי **רטב מדמעות** שאלגות לי כשאני בוכה ומבקש לזכות לתורה. כשאני קצת מתבונן, אני חושב איזו זכות זכיתי, בדייק אני מקל החברים שלי מפעם, בבית הספר, שמספנים הם לא זכו, ואילו אני כן. אני מרחם עליהם. סתם מעבירים את היום ולא יודעים מה מפסידים. אני מרגיש שאני הרבה יותר חשוב כיום, ממש **התרוממות**, אני לא סתם עוד איזה מישהו מהרוב. והכל בזכות התורה שאני לומד, התורה הקדושה שנתנה לנו בסיני, ונמסרה ממשה רבנו, וכן לכל הדורות, של הנביאים, אנשי נבט הגדולה, תנאים ואמוראים, רבי שמעון בר יוחאי ועוד צדיקים, הרמב"ם והבית יוסף, הבן איש חי והבבא סאלי ועוד ועוד. זכותם תגן עלינו. וגם אני עכשו חלק בשרשרת הדורות. איזה אושר! כן, אני לא שוכח את **זכותך** בכל זה. ואני מחכה לשפע הגדול, כמו שהרב אמר לנו שכתוב בספרים הקדושים, שכל שנה חוזר השפע הגדול כמו שהיה בהתחלה במעמד הר סיני, שאזכה לזה. ושגם אתה וכל בית ישראל יזכו לזה.

שלך בהערכה וידידות

גד (אי)

נב. תודה רבה ממש על עוגת הגבינה המיוחדת ששלחת לי.

גם אני שמח כל כך כל יום בלמוד הגמרא? האם גם אני מאשר על כל הבנה ברורה בסוגיה? האם אני מתענג מהבנת קושא ותרופ בגמרא? אולי, בתחלה גם אני התלהבתי ושמחתי ועכשו כבר הרגלתי, והכל נהיה 'למפדה'? אם כן, חשוב לי ליצר אצלי מצב של התחדשות תמידית, וכדברי תנ"ל 'כל יום יהיו בעיניך כחדשים'. טוב, יש לי בלי נדר במה להתחנך.

הוא נוטל שוב את המכתב לידו וממשיך לקרוא:

ראש הושיבה שלנו מסר שיחה בשיבה [היום אני כבר יודע את ההבדל בין 'שעור' ל'שיחה']. הוא הלהיב אותנו לקראת חג השבועות, ובין הדברים הוא הביא מדברי המדרש על הפרשה. ונתן תבין מה במיוחד נוגע אלי. במדרש כתוב שהתורה נתנה בשלשה דברים: **במים, באש ובמדבר**. ובאר הכתב סופר! שכל דבר מרמז על משהו שקשור לתורה. **מים** - כי כמו שהמים שנומצאים על הר, מיד הם נוזלים למטה, כך התורה, שנמשלה למים, לא יכולה להשאר במי שמגובה עצמו, ונעוצת אותו. **אש** - שהתורה נמשלה לאש שמאירה לאדם את הדרך בה ילך, 'תורה אור'. **מדבר** שהתורה נתנה לאוכלי הפך במדבר, כך צריך להסתפק במה, ולא לחפש דברים מיתרים ותענוגים. כשאשמעתי את הדברים, חשבתי שלגבי אש והמדבר, מסתבר לי מצאן, שבאמת אני מרגיש שהתורה מאירה לי את הדרך, ואני מתרגל יותר על תענוגים, כמדבר. אבל הענין הזה שנמשלה תורה למים, הפחיד אותי מאוד. הרי אם אני רוצה לזכות לתורה, ואני מאד מאד רוצה, אז אני חייב לראות שלא אהיה גאונתו, כי התורה לא נקלטת במי שמתגאה. והתחלתי מיד לפחד, הרי קוראים לי **גיא**, וזה נשמע משהו כמו **גאון**, אז אולי לא יעזר לי כל מה שאני משקיע בלמודי. ואם כן קדאי לי לשנות את השם שלי לשם אחר.

ראש הושיבה אמר לי שזו שאלה ממש לא פשוטה, כי שם של אדם זה מהות שלו, ולא משנים סתם כך שם של אדם. דבר כזה צריך לשאל תלמיד חכם מבקש שמכין בעניני שמות על פי הלכה. הוא הסכים לשאל רב אחד כזה בבני ברק, צדיק גדול שממחה וכתב אפילו ספר בענין. לא זוכר את שמו.

אחרי כמה ימים, ראש הושיבה שלי חזר ואמר שהוא הצליח לשאל [פשוט ממש קשה להשיג את הרב ההוא]. דבר ראשון הרב אמר שמצד החפש שלי, אני ממש לא צריך לדאג, כי בדייק הפיו, המלה גיא, היא מקום נמוך בסמוך

לכבוד נפתלי, היקר לי מאד. **שלו וברכה**. ידעתי שלא אוכל להשיג אותך בפלאפון, כי אין לך [דבר שפנים אני מבין איזו מתנה זו. כמה שחשבת שאתני חפשי ומשחרר לעשות מה שאני רוצה, גלית, שפדייק הפיו, זה רק כובל אותך ואוסר אותך. בפרט המכשיר שהיה לי, שבכלל הרס אותי. ברוך השם שהתפטרתי מזה]. לכן החלטתי לכתב לך מכתב.

דבר ראשון, אני חייב לשתף אותך עם מה שקורה איתי מאז שעברתי לשיבה. ככל הנראה אני מהצעירים שם, רב החפזים בעלי תשובה, כמוני.

האמת היא שלא היה לי קל בהתחלה, הכל היה חדש עבורי. אפילו שלמדנו קצת בעבר ביחד. אבל זה לא אותו דבר כמו עכשו שכל היום אני בשיבה ולומד רב היום גמרא. אתה בודאי מבין אותי טוב מאד - חוץ מקל המשגים שהדברים לי, קודם כל זו השפה הארמית שאני צריך להתמודד איתה [אני רושם לי בצד תרגום של כל מלה. כיום אני כבר יודע בברור יותר משערים מלים בארמית]. שנית, להבין מה קורה בסוגיה, מה היא הקשה, ומה התורה, מה הן הראיות ואיך הכל מסתדר. וכל זה בלי שום פסוק בגמרא.

הרב שלי אמר שתמיד זה ככה, 'כל ההתחלות - קשות'. פנורא שהייתה לי התחלה ארוכה יותר.

ברוך השם, אני מתחיל כבר להבין יותר. וישאני מבין הכל ברור [אני חייב להבין הכל. אני לא מרשה לי לרמות את עצמי ולומר שהבנתי, בזמן שבאמת לא הבנתי]. לכן אני לא מתבייש לשאל את הרב או את החברותא עוד פעם ועוד פעם]. וכשהכל ברור - אין מאשר כמוני.

היה לנו משהו שהלמדנו ואחר כך את הגמרא, הגמרא שאלה סתירה ביניהם [התבררתי שלי הסביר לי שפונתבים 'סתירה' עם ת' ולא עם ט', כלומר שהדברים לא מסתדרים אלא סותרים זה את זה]. אהרן לי וזמן לראות ברור באיזו נקדה יש סתירה, והבנתי. כל כך שמחתי. ואז הגמרא הביאה שני תרופים שאלאמוראים, של אבא, כל אחד תרופה שני תרופה אחר, וזה הסתדר לפי כל אחד. וכשהצלחתי להבין למה לפי כל תרופה כבר לא קשה, השמחה שלי הייתה עצומה. פשוט הייתי **מאשר ושמיח**. אף פעם לא הייתה לי דו שמיחה, באמת. גם אם חשבתי בעבר שלפעמים הייתי נהנה, אולי זה היה לרגע. אבל בליזה, תמיד הרגשתי ריגונות עצומה, כזה חלק בפיו, וריק בראש. הלכתי לישון מתוך הרגשה ש'הלף' לי עוד יום. אבל קעת, ברוך השם, אני זוכה להרגיש **ספוק עצום**. שמחה עצומה, ואשר אמת. הולך לישון לאחר יום שלם של עמל, בתפלות ובלמודים קדושים, גמרא והלכה ועוד. אה! איזו מתיקות!

שלא תחשב שלא קשה לי כבר. יש לי גם עכשו הרבה מאד נסיונות, אבל אני יודע שזו מלחמה של היצר הרע עם יצר הטוב, לפעמים היצר הרע מתגבר, הוא מצליח לפתות אותי, אבל, לשתכח שמו, רב פעמים אני מצליח להתגבר בסיעתא דשמיא, ונשמע ליצר הטוב. אני נש לזה קאתגר, שעלי לנצח בו, להגביר את יצר הטוב.

טוב, אתה מבין פנורא לכו **שלא בשביל זה** אני כותב לך. אתה בודאי זוכה לשמחה הזו כל יום כבר שנים.

נפתלי הניח לרגע את המכתב מידו, והריהו, 'האמנם? האם

אחבת התורה ושקידתה
פנינים נפלאים מאחבת התורה ושקידתה
של הגאון הגדול רבי **זונדל קרויזר** זצ"ל

בינה לעתים חג השבועות

ספר אחד מהתורות הרבות שזכו ללמוד עם הגה"צ רבי זונדל קרויזר זצ"ל. פדיוע היה סדר יומן מלא סדרי למוד, ותכונותיו זו היתה קבועה לפעם אחת בשבוע... היה זה לאחר שרבי זונדל, בשקידתו המפורסמת, שם אל לבו שהזמן הקצר שחולף בין סיום ה'קדושה רבא' בשבת בבקר אחר תפלת ותיקון קמנהגו תמיד, עד זמן סעודת השבת, איננו מוצלך כדבעי, לפיכך עמד וקבע 'תכונות' לזמן הקצר והמועט של ההפסקה הזו, ואכן שקדו הם יחדיו בלמוד קצר וקבוע של פעם בשבוע, מדי שבת בשבתו.

הסדר ביניהם היה שלאחר התפלה, נכנס כל אחד לביתו לעריכת קדושה רבא דצפרא דשבתא, ולאחר הקדוש מגיע החברותא לביתו של רבי זונדל ללמוד הקבוע.

והנה, **בחג השבועות**, עם סיום תפלת ותיקון אחר הלמוד שהיו נעורים כל הלילה כנהוג, אחלו כל מתפללי בית הכנסת לרבי זונדל ברכת 'א גוט יום טוב' ופנו כל אחד לביתו לקדושה רבא, לסעודה ולמנוחה. גם ה'תכונות' הקבוע נשט אל רבי זונדל בברכת המנוחה, והנה מסתיעו רבי זונדל קש"שאל-קבע בפשיטות, קש"שיו של ענות חו וסוף על פני קדשו: **אמתה מגיע ללמוד לאחר הקדוש, וכו'!!...**

החברותא התפלא מאד, מאחר ולא העלה בדעתו כלל שקביעות התכונות שביניהם כוללת גם את יום טוב דשבועות בבקר, והחל להתנצל בעדיניות על עיפיו הרבה לאחר לילה שלם של למוד ואחריו תפלה אריקתא. 'אולי יותר מאחר', אמר, 'עתה יקשה עלי להגיע ללמוד הקבוע שלאחר הקדוש'.

'אמת יוסף מתיא אמת?' החזיר לו רבי זונדל בשאלה. 'איזה יוסף?', תמה האיש, 'ומה זה קשור עכשו?'.
השיב רבי זונדל: 'ר' יוסף מהמפלת כאן, והלה נענה, עדין כלא מבין: 'ודאי אני מכיר אותו היטב, אבל מה כל זה שר' לך כאן, אני לא מבין?!!...'

'מדוע אינך מבין?', שאל רבי זונדל וכשפניו קורנות כאור החמה המשיך בדבריו, 'כשזקוק אתה להקנה של לחם וחרב מפלגת ואין בידך כסף מזון, הלא מנהגו של ר' יוסף ידיו לרשם על גבי הפרטים את סף החוב, כך הנך קונה **בהקפה**, ולאחר תקופה מסוימת כשהכסף מצוי בידך, אתה נכנס למפלת ופורע את חובך. כך גם בענייננו, חוץ לה בהקפה את כל שעות השנה החסרות לה, והדומות נפרע את החוב בשנה טובה, אבל את **קביעות התכונות אין לבטל לעולם**, כפי שר' יוסף בעל המפלת לא ידלג אף יום במלאכתו, ובכל בקר, הן בקר והן פחם, יפתח את המפלת והשכס בבקר, ולא נגרע אנו במלאכתנו, מלאכת יגיעת התורה הקדושה'.

מתוקים מדבש ונפת צופים

שאל פעם הגה"צ רבי זונדל קרויזר זצ"ל: הרי מפרש בפסוק הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים, ועוד הרבה פסוקים נאמר בהם **שאינו מתוקיות בעולם כמתוקיות התורה** ואין שוין ונפרד בעולם פסוק התורה, ואם כן מדוע אין אנו מרגישים בכך?!

וישב מיד כי הסבה הנה פשוטה ביותר - משום **שחסר לנו את האומנה בכך**: אם היה האדם מאמין שכל רגע ורגע שלומד, שונה הרבה יותר מזהב ומפז ומתוק יותר מכל מתוקיות שבעולם, בודאי לא היה מתבטל לרגע, הרי כל רגע מרויח אוצרות ששונים הרבה יותר מזהב ומפז.

שלש רבעי דקה...

ספר אחד מגדולי התורה בהספדו: "פעמים רבות התקשר אלי רבי זונדל. תמיד הקפדתי לענות תכף ומיד, כדי שלא לבזבז את זמנו הקצר, ואולם פעם אחת כשהתקשר, קרה והשתהיתי מעט מלגשת אל הטלפון. כשהרמתי את השפופרת, אמר לי רבי זונדל: **לקחת ממני שלש רבעי דקה!...**

חיים הם למוציאיהם

כל מה שלמד, הקפיד להוציא בפיו, ואמר שעקר מצות תלמוד תורה היא **להוציא הדברים פפה**. גם בלכתו בדרך היה משגז משניות כשהוא חוזר לעצמו על המשניות עם דברי הרע"ב מלה במלה בעל פה.

מיהו מתמיד

ספר רבי זונדל שנכתב בשיח שמשס מרן הגרא"ז מלצר זצ"ל לתלמידיו, ובתוך דבריו שאל אותם מהי ההנגדה של **'מתמיד בלמוד'**. נסו התלמידים את כוחם, זה בזה וזה בזה, אחד ענה שלומד עשר שעות רצופות, והשני השיב שלומד שמונה שעות ביממה וכו', אבל רבי איסר זלמן פסל את דברי כלם ואמר להם: 'המתמיד נמדד כפי **הסבה שמוציאה אותו מהלמוד** - אם האדם קם מלמודו בגלל סבה פשוטה, גם אם הוא אחרי עשר שעות למוד, אין זה נחשב 'למתמיד', ולעקבותיו אם אדם קם באמצע הלמוד, רק למקרים מסוימים ביותר הכוללים ממש פסקים קצרים, אזי אפילו גם לאחר חצי שעה של למוד, נחשב 'למתמיד', וזאת משום שהחשיבות שמחשיב את הדבר הגשמי שעברו מוכן לסגר את הגמרא, היא הקובעת מה מוכן להפסיק עבור למוד התורה, ובכל שהאדם מוכן יותר להקריב מהגשמיית שלו עבור התורה אזי מעלת תורתו עולה לאין ערוך'.

להתחיל ולסיים

רבי זונדל תמה על מה שאנו אומרים בסיים מסכת 'פשם שעורתי לסיים מסכת זו כן תעורני להתחיל מסכתו וספרים אחרים ולסיים ללמוד וללמד וכו', שיש להתבונן מדוע בתחלה כשמונה להשי"ת אומר 'פשם שעורתי לסיים', ובסימו כשומבקש להשי"ת אומר 'כן תעורני להתחיל מסכתו וספרים אחרים ולסיים', והיה מן הראוי לומר 'פשם שעורתי להתחיל ולסיים - כן תעורני להתחיל ולסיים'. ובאר כי מתחלה הבא להתחיל ללמוד מסכת, אזי היצר הרע מניח לו, ובדואר במשך הזמן יעשה פעולת שיתרשול ולא יסיים את המסכת, אבל אחרי שצאה פי אחר שמחיל מסכת, אזי גם עולה בידו לסיים בס"ד, אזי מבקש היצר הרע למנוע מכאן ואילך אף לא להתחיל מסכת חדשה, וימעתה צריך הוא לסייעתא דשמיא גדולה גם בכדי להתחיל, ולכן צריך לזה בקשה מיוחדת.

חידה לחג השבועות

והאחרים לאחר הארבעים העליונים
וגם כליל הסדר לאחר האפיקומן
עשרה מקל כיוון, והמש חסר הגיון
ואם את הפתור עדין לא מצאתם
על כנת השל"ה הקדוש כנראה לא צמדתם

בתוך העץ מקום מושבנו, לפני ולפנים
שפים שהם עשר בחוץ, ושפים שהם ארבע בפנים
השרידים גם הם אטנו, כהלכות כבוד תלמידי חכם
ובשעת הציאה לקרב, בראש הפחנה מקומם
שפים היו מבין השמשות ועד שבעה עשר

הגדלה תערך בל"ג בין המזלות. [יש לפענח את רוב שורות החידה].
יש להשאיר פורטים בקו 'בני בינה' שלוחה 6

פרפראות וחידישים
בפרשת השבוע
שלוחן השבת

דברי בינה

"ונסע אהל מועד מחנה הלוי בתוך המחנה" (ב"ח).

מדוע צריך אהל מועד להיות תמיד 'בתוך' המחנות, באמצע, לא קרוב ביותר לאחד ולא רחוק ביותר מהשני?

ובאר ההפך חיים מכיון שהתורה מנחת בארון שפאהל מועד, היא צריכה להיות באמצע, כמו שהבימה באמצע בית הכנסת, וכמו שעץ החיים היה נטוע בתוך הגן, בתרגומו **'במציעות' גינתא**, גם התורה היא **עץ חיים**, וכלם צריכים להתרכז מסביבה והיא בתוך, וזה כמאן דאמר שפעיין תבה היו מהלכים, וכיון שתוצאות חיים מהלך, לכן מקומו באמצע הגוף, ושלולח הדם - הוא הנפש - לכל איברי הגוף בשוף וכלם יונקים מפניו, ומכל משמר נצור לכה.

"נתנום נתנום מהם לו" (ב"ט).

יש להבין לשון הפסל 'נתנום, נתנום', ונתנום 'מסורין' יהיו אנון לה'. וכתב הפנים פתו לפי שנתנו הלויים **לדורי דורות** תחת הבכורים באותה שעה, והרי ההלכה היא (א"ח) שאין אדם יכול להקנות דבר שלא בא לעולם, ועוד שהקנה אותם לשרות אהרן ובניו, גם לכהנים שיגדלו אחר כך לדורי דורות, וקשה שהרי אפילו מאן דאמר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם, מודה הוא שאין יכול להקנות לדבר שלא בא לעולם, כמבאר בגטין (א"ב) ואם כן איך יכול היה להקנות לכהנים שיגדלו אחר כך?

אלא שנפסק בשלחן ערוך (ח"מ סי' ר"ג ס"ו) שהמקנה דבר שלא בא לעולם יחד עם דבר ש**בא לעולם**, קנה את שניהם, וממילא מוכן מה שכתבה תורה לשון כפול, ונתנום 'מסורין' יהיו, פרוש ששל ידי מסירות אלו שהם **כפר בעולם**, נקנה עמקם אף המפתח לדורי דורות.

מצשה לפרשה

ערב שבועות

תשובה בעניני ערובין בערב חג השבועות תשי"ב

בהספדו עלמרן הגאון רבי משה פינשטיין זצ"ל, שח הגאון המפלא רבי משה מרדכי שולזינגר זצ"ל - ובשל חביבות הדברים כפי שנאמרו במתק שפתי, נביאם כצורת אמירתם: 'התאריכים הם ספר מוסר' הכי גדול... כמעט בכל תשובה שבספר 'אגרות משה' כתוב תאריך, ואתה מתפלא מהתאריכים, שם, אין תאריך אחד בשנה שמפקע מלכתב בו תשובות... אם זה התשובה הענקית המפורסמת ב'אגרות משה' - א"ח, המשתרעת על כשלוש עשר עמודים של הספר, על הערובין בברוקלין ומנהטן - בניו יורק, הדנה אם אפשר לעשר שם ערב או שאי אפשר לעשות, ושם זה לא תשובה של מראי-מקומות וזהו, זוהי תשובה ענקית שכל מי שלומד ערובין ונמצא קצת בענינים, הרי הוא עומד דהם ממש על השליטה הנוראה בכל הענין עם כל הראשונים ועם הספרות שלו... ובכל דבר יש לו שלוש-ארבע דרכים. אפשר להגיד מהלך כזה ויהיה נפקא-מניה כך, ואפשר לומר מהלך כזה ויהיה נפקא-מניה כך ונפקא-מניה כך...'

'בתחלת התשובה כתוב 'בע"ה, ערב חג השבועות תשי"ב... כשמתחילים ללמוד את התשובה נוטים להבין שהוא תחיל בערב חג השבועות ונמר לפחות בערב חג הסוכות... כי אחרת אין זה ביכלת אנושי בכלל - מה ששם נעשה. אם רק לצטט ולהעתיק ממה שכתבו בספרים קודמים - זה אולי אפשר לעשות ביום אחד, זה לא כל-כך בעיה, ובפרט כשיש ספרי מספחות וספרי לקוטים המלקטים, מעתיקים בשפע, ואפילו לא צריך להעתיק בעצמו, אפשר למסר לאיזה פקיד שייעשה את ההעתקה ונהיה מזה 'תשובה גדולה'. אבל מה שכתוב שם, ב'אגרות משה', שום פקיד, שום מחשב לא יכול לעשות זאת, ומשום ספר אי אפשר להעתיק. זה להתחיל מעצם הסגא, מהראשונים ומתחילים, ולבאר את הענינים באריכות, עד שמגיע להלכה... זו עבודה של כמה חדשים... אינני מדבר על שצריך לחשב את כל זה, ולחדש את כל זה, שזה בעצמו לוקח זמן רב. אבל עוד להספיק לכתב את כל זה?!!...'

"ולכן פשראית את התשובה, הייתי בטוח שבסוף התשובה, שהחלה בערב חג השבועות, יהיה פתוב 'השלמתי' בערב חג הסוכות, או 'השלמתי' בערב חג הפסח'. אבל שם - בארץ חיים חלק א' בתשובה הענקית הזו, המהלכות לשתי תשובות, 'ס' קל"ו וקל"ט], תשובות ענקיות... ובסוף התשובה ערום, וזה לשונו: 'והנני ידיו מוקירי בלב ונפש ומבכרו בחג שמח ובקבלת תורה בלב שלם ולזכות בחג הבע"ל לקיים מצות ראיה חגיגה ושמחה בבית הבחירה שיצנה במהרה ע"י גוא"צ... כל זה ביום אחד, בערב חג השבועות, תשי"ב".'

מבצע 'היו נכונים'

לקראת היום הגדול והקדוש זמן מתן תורתנו

אנו הן בני בינה יוצא במבצע חזון בלמוד התורה הקדושה

בשלושת ימי הגבלה [מים - ערב שב"ק, שבת, שבת וערב חג השבועות]

למוד של לפחות 5 שעות (בצדד מתוך 3 הימים), בבית מדרש
כל משתתף יוכה בשכר עצמו, ויענע לו בל"ג שי נאה (פרטיספר).

נא להשאיר בברור את שמכם, שם הת"ת וביהכ"ס בה הנכם מתפללים בקו 'בני בינה' (שלוחה 6, בלבד).

עד יום שלישי, אסרו חג, 8 בערב

בברכת התורה